

povinnosti, a zejména nepojí ani § 21 c. ř. s. ani § 91/2 obč. s. por. platící na Slovensku a Podkarpatské Rusi, který by zde vlastně přišel v úvahu, an opovězený spor byl projednán a rozhodnut okresním soudem v Užhorodě, ani žádný jiný zákonný předpis k nevstoupení do sporu následek, že by osoba, které byl spor opovězen a která opověď nechala nepovšimnutou, musela tomu, kdo jí spor opověděl, hraditi škodu, již utrpěl tím, že ve sporu podlehl.

Čís. 12636.

Železniční přepravní řád (ze dne 17. července 1928, čís. 144 sb. z. a n.).

Zákonná domněnka, že škoda vznikla z nebezpečí souvisejícího s přepravou v otevřeném voze, neplatí, vzňal-li se otevřený vůz naložený slámou od hořících jiných vozů a vzňal-li se i následující krytý vůz naložený obilím v zrně.

(Rozh. ze dne 26. května 1933, Rv I 122/32.)

Firma K. odeslala dráhou slámu v otevřeném vagoně, krytém plachtou. Vagon slámy za dopravy shořel. Proti žalobě postupnice firmy K. o náhradu škody namítla žalovaná dráha, že platí v souzeném případě ve prospěch dráhy domněnka čl. 90 § 2 lit. a) a § 3 želez. dopr. řádu, že příčinou zkázy zásilky byla doprava v otevřeném voze a že tuto domněnku žalobkyně nevyvrátila. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Bezdůvodnou jest výtka nesprávného právního posouzení věci, neboť železnice ručí podle čl. 88 a 89 žel. př. ř. za provedení přepravy na celé cestě až do dodání zboží, leč by dokázala, že škoda byla způsobena zaviněním oprávněného nebo vadností přepravovaného předmětu, nebo vyšší mocí (§ 4 čl. 89), nebo z nebezpečí souvisejícího s přepravou v otevřených vozech podle § 2 písm. a) a § 3 čl. 90 žel. př. ř. Žalovaný erár se dovolává jen tohoto osvobozujícího důvodu čl. 90 § 2 písm. a) a § 3 žel. př. ř. a vytýká nesprávné právní posouzení prvním soudu proto, že ze zjištěné skutečnosti, že chytil i jako osmý zařazený krytý vůz naložený obilím, a že jednotlivé jeho části také shořely, dospěl první soud k závěru, že, kdyby bývala sláma dopravována ve voze krytém a byla by zasažena ohněm, byla by shořela, takže odvolání se dráhy na nebezpečí dopravy v otevřeném voze není případné a neosvobozuje dráhu od ručení, poněvadž tím není dokázán opak, který prý ani proveden býti nemůže, nýbrž jen pravděpodobnost tvrzení toho, která nemůže nikdy vyvrátiti právní domněnku. Tento názor odvolatelův není správný proto, že není přirozeně ani možné, aby byl proveden důkaz, že shořel krytý vůz se slámou, o kterou zde jde, nýbrž že k provedení důkazu o opaku možnosti vzniku škody z nebezpečí souvisejícího s přepravou v otevřeném voze stačí důkaz, že otevřený vůz se vzňal od hořících jiných vozů stejně

jako vůz krytý, za ním zařazený, který také chytil a částečně i shořel, takže je jisté, že by byla sláma shořela, i kdyby byla bývala naložena ve voze krytém.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně tvrdila v žalobě a vyvracela zákonnou domněnku § 3 čl. 90 žel. př. řádu, že škoda vznikla z nebezpečí souvisejícího s přepravou v otevřeném voze, důkazem, že se otevřený vůz naložený její slámou vzňal od hořících jiných vozů a že se vzňal i krytý vůz zařazený za její slámou a naložený pšenicí, tedy látkou méně hořlavou, takže ani zavřený vůz by její zásilku slámy nebyl ochránil od zkázy. Nižší soudy zjistily, že ve vlaku začal hořeti od jiskry z lokomotivy nejprve vůz zařazený za lokomotivou jako pátý a naložený slámou, od něho stejně naložený vůz šestý a od tohoto vůz zařazený jako sedmý, v němž byla naložena sláma žalobkyně a jako osmý zařazený krytý vůz s pšenicí. Usoudily-li z toho nižší soudy, že jest jisté, že by sláma žalobkyně byla shořela, i kdyby byla naložena ve voze krytém, jde o závěr skutkový, nikoliv právní, jak se dovolatel mylně domnívá, závěr ten přezkumu soudu dovolacího nepodléhá a je proto bezpodstatnou výtkou dovolatelova, že závěr není naprosto bezpečný vzhledem k tomu, že požár mohl přeskočiti na krytý vůz, po případě, že krytý vůz mohl shořeti následkem vadnosti, pro niž měl oheň přístup. Podle § 3 čl. 90 ž. př. ř. se podařilo žalobkyni v souzeném případě prokázati, že škoda z nebezpečí souvisejícího s přepravou v otevřeném voze nevznikla a že není příčinné souvislosti mezi shořením její slámy a její přepravou v otevřeném voze. Proto také odvolání se dráhy na nebezpečí dopravy v otevřeném voze nestačí k uplatnění jejího vyvíňovacího důvodu a trvá její povinnost k náhradě škody podle čl. 88—90 žel. př. řádu.

Čís. 12637

Nejde-li o škodu způsobenou železničním zřízencem osobě třetí, nýbrž o vlastní škodu způsobenou dráze jejím zřízencem, nestačí, že škůdce (třetí osoba) namítal poškozené dráze nezdatnost železničního zřízence podle § 1315 obč. zák., nýbrž musel by tvrditi a prokázati, že se dráha dopustila zavinění ve volbě železničního zřízence tím, že ho použila k obstarávání svých věcí, ač věděla nebo věděti musila, že je nezdatný.

(Rozh. ze dne 26. května 1933, Rv I 290/32.)

Železniční erár domáhal se na žalovaném majiteli autobusu zaplacení 946 Kč, ježto autobus žalovaného najel na spuštěné železniční závory a je poškodil, takže oprava stála zažalovaný peníz. **Procesní soud první stolice přisoudil žalobci jen 473 Kč. D ů v o d y:**